

2 אלבנים

הוק בוצ'פאפא/שיר מספר 8 מתוך "עיניים"

פיום הולכות עיני לישן.
 הן מסתכנות בהטית האפלה בזמן הוה פשוט.
 שנתי מאבדת משקל. חלומותי מחוירים. לפתע פתאם
 מקיצים פני האור המחיכים. הם יחזיקוני ער.
 כבר אדע שהלילה יורד שכן האור מסתתר מאתנו.
 תמורה כזאת היא לגלוג האור. נבצר מאתנו להדביק את
 האור בהיותנו טרודים במלחמות, שקרים ורעב.
 כיסי זמננו גדושים כלי נשק: שמשות שרופות בכל מקום.
 לפתע וחיש קל אנו טובלים בסערת גלי הריק.

מהנוסח האנגלי של המשורר: משה דור

סוקול צ'ונגה/ המגדלור העיוור

המגדלור העור:
 סיגריה פבויה
 שתמיד מובילה אותי לארץ השממה.

מהנוסח האנגלי של המשורר: קובי אור

את מפוחו" (כה), ולאחר שתי סונטות מופיע "פאן" לחלל בחלילו. "ידי הפסל העצמות/ של מיכלאנג'לו חשפו מן הגרניט/ את שהיה חבוי עמוק/ בלב האבן" (לט). ולצד אלה, סונט עממי רווי הומור, כמו סונט עג המוקדש לנגן הגיטרה אמט ריי, "נגן הגיטרה/ הטוב והגדול בנגני הגיטרה בעולם", שהתמכר לטיפה המרה, הפך לקבצן ואף הואשם ברצח, ואולי, "משל היה חלום בדוי כצליל גיטרה של אמט ריי".

הסונטות בספר, כמו אלה של שקספיר, בנויות 12 שורות, בלי ריווח של בתים. שתי השורות התחתונות מוזחות קדימה והשורה השלוש עשרה קצרה משכנותיה, לעתים עד כדי שתיים או שלוש הברות. שורה זו אינה נחרת, גם אם כל הסונט מחורז. בן משה טוען כי עצם כתיבת סונט ועיצוב שיר בארבע עשרה שורות מהוקצעות מוליכים ליצירה אמנותית, כמו פסל על שלושת ממדיו, שאינו מרחף בין ענני השמים כמו מבנה אדריכלי ב"חתך הזהב שלו"; פסל היושב בתוך גבולותיו של מגרש מסחרי וכפוף למגבלות חוקי הבנייה, ששכרם בצדם. בכל זאת, הביטוי הרגשי והשירי של בן משה גובר על חוקי החריזה היבשים, ונע באורך המשתנה של השורות. רק מספר השורות עונה על חוק ה"זהב" - 14 בגימטריה - של הסונט. העולם של המשורר הוא גדול ומגוון, חורג מלונדון, סין וארצות הברית המתכנסות בסונטה אחת (מו), "בעולם האוצל/ סמכויות לייצר כלי ציד/ אימים, אשר יצודו בסופו של דבר/ את האדם עצמו"; זו שירה רצופה הפועמת במשורר בלי הפסק בלחן סונטי נמשך, הוא גם לחן החיים על תפוכותיהם.

"הסונטות הללו באו לעולם/ סתם כך מתוך שעשוע" כותב בן-ציון בן-משה בסונט האחרון, אך מהמסכה של הסונטה עולה כי אין מדובר כלל בשעשוע סתמי; המשורר עורך מסע בשלבי הסולם "על מנת לראות/ קרוב יותר עמוק יותר", בעקבות מסעם הנועז של כל אלה שקדמו לו, "אל נבכי הנפש/ חלקם אבד בלבירינת הזמן/ חלקם טרף המינוטאור/ חלקם עלו ושבו כדמויות אלוהיות/ וזר עלי דפנה עטור לראשם". ■

שמואל שתל

הוק בוצ'פאפא וסוקול צ'ונגה: צילם רוני סומק

הוק בוצ'פאפא מרדים את עיניו וסוקול צ'ונגה יודע שאפילו המגדלור עיוור. הוק מוצא כלי נשק בכיסי הזמן וסוקול יודע שבמרחק כמה סיגריות תגלה אולי ארץ השממה.

רוני סומק